

Ik sta hier omdat ik geraakt werd door de stadsgesprekken over het kolonialisme en slavernijverleden van Gouda.

Kolonialisme was een ver-van-mijn-bedshow tot ik er van mijn Indonesische buurvrouw verhalen over hoorde die ik nooit eerder had gehoord. Dat was waarom ik naar het stadsgesprek over het koloniale en slavernijverleden van Gouda ging. Het slavernijverleden leefde helemaal niet in mijn omgeving.

1. Bij de presentatie werd een bladzijde getoond uit een boek van een Surinaamse plantage met daarop namenlijsten van slaafgemaakten en hun waarde in guldens, met korte omschrijvingen. Zien en horen dat mensen daarop werden aangeduid als “Kakkerlak” of “oud en afgeleefd” en daarom soms niets meer waard waren kwam behoorlijk binnen. Ik kreeg er letterlijk buikpijn van. Later zat ik in de discussie aan tafel met mensen die nog steeds achternamen dragen waarmee hun voorouders werden opgezadeld en die nog steeds beperkt worden in de keuze van hun naam. Ik hoorde veel meer zaken die ik niet wist.

2. In het laatste stadsgesprek ging het onder andere over het ongemak over dit verleden aan beide zijden mede door verschillende belevingswerelden. Een voorbeeld is het gedenkteken op het Goudse stadhuis waarop te lezen staat dat Goudse militairen in Nederlands-Indië hun leven offerden “bij de strijd om *orde en vrede*.” Die visie geldt niet voor iedereen.

Het samen aan tafel zitten en horen over de pijn van de ander en haar versie van het verhaal maakte de pijn voor mijzelf ook voelbaar: Mensen die nog de verhalen kennen van hun ouders of grootouders over kolonialisme en slavernij, en vertellen hoe dat doorwerkt in het heden. Maar ook het positieve van geschiedenisleraren die graag een completer verhaal vertellen op school. Ik denk dat het goed is als we meer te weten komen over deze gezamenlijke geschiedenis, zodat het verhaal minder eenzijdig en vollediger wordt en er meer begrip ontstaat voor de pijn die nog leeft en die tijd en ruimte nodig heeft om te worden losgelaten, zodat meer mensen zich herkennen in de geschiedenis die verteld wordt.

Mij heeft het meer gedaan dan ik had verwacht: een gevoelde pijn, een hernieuwde blik en geen ver-van-mijn-bedshow.